

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2021 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **Ł. D.**

skazanego z art. 13 § 1 w z. z art. 286 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 10 września 2020 r., sygn. akt VII Ka (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 29 listopada 2019 r, sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) zwolnić skazanego z kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 26 listopada 2019 r. (sygn. akt II K (...)) Ł. D. został uznany winnym czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 2 lat oraz orzeczono obowiązek naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego Oddziału Regionalnego P. S.A. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 10 września 2020 r. (sygn. akt (...) VII Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

„I. Rażąco obrazę prawa procesowego, mogące mieć istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 6 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. poprzez:

- nieuwzględnienie przez Sąd I instancji wniosku oskarżonego o skierowanie na badanie lekarskie z uwagi na orzeczenie o niepełnosprawności, oraz poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Odwoławczy, że oskarżony na początkowym etapie postępowania przed Sądem I instancji nie posiadał obrońcy, podczas gdy - tak jak to zostało wyżej przytoczone - w przedmiotowym okresie dysponował orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności, które winno skutkować przychyleniem się do wniosku oskarżonego o skierowanie go na badanie lekarskie, które wykazałoby, że oskarżonemu powinno się zapewnić obligatoryjną obronę, czym doszło do naruszenia dyspozycji art. 79 § 1 pkt. 4 k.p.k. z uwagi na uzasadnioną wątpliwość czy stan zdrowia oskarżonego pozwala na udział w postępowaniu lub prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny i nie przyznając oskarżonemu obligatoryjnej obrony, a co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą na podstawie art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k.,
- naruszenie prawa do obrony oskarżonego i nieuwzględnienie przez Sąd I instancji, a następnie przez Sąd Odwoławczy przedłożonego orzeczenia o niepełnosprawności i chorobie oskarżonego, w sytuacji kiedy stan zdrowia Ł. D. wykluczał jego obecność na rozprawie, a co w sposób znaczny rzutowało na skuteczność podejmowanych przez oskarżonego działań, a w konsekwencji prawo do obrony;
- oddalenie przez Sąd I Instancji wniosków dowodowych oskarżonego o powołanie opinii drugiego biegłego i nie uwzględnienie w sprawie opinii prywatnej, podczas gdy w/w wskazywała wprost, że w przedmiotowej sprawie mogło dojść do kolizji/wypadku, a w konsekwencji oparcie ustaleń na podstawie opinii biegłego, który w chwili sporządzania opinii nie był biegłym specjalistą ds. rekonstrukcji wypadków drogowych.”.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na przedmiotową kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej w części dotyczącej zaistnienia nadzwyczajnej przyczyny odwoławczej i pozostawienie bez rozpoznania w zakresie pozostałych warunków.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z uwagi na okoliczność, że wykonanie kary pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu zostało zawieszone, w kasacji skutecznie podnieść można jedynie zarzuty, które konstytuują jedną z przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 k.p.k.

Nominalnie taki zarzut został sformułowany w kasacji jedynie w zakresie *„nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji wniosku oskarżonego o skierowanie na badanie lekarskie z uwagi na orzeczenie o niepełnosprawności, oraz poprzez nieuwzględnienie przez Sąd Odwoławczy, że oskarżony na początkowym etapie postępowania przed Sądem I instancji nie posiadał obrońcy.”*

Zarzut ten był podnoszony w apelacji obrońcy oskarżonego i został rozpoznany przez Sąd odwoławczy. Wskazał on wyraźnie, że orzeczenie o niepełnosprawności dotyczyło kwestii ortopedycznych, a w żadnej mierze nie dotyczyło kwestii kondycji psychicznej lub takiego rodzaju stanu zdrowia, który uniemożliwiłby prowadzenie samodzielnej, rozsądnej obrony. Sąd wskazał na okoliczność, że w toku procesu na terminach, na których obecny był oskarżony był on aktywny i nie było obiektywnie dostrzegalnych przesłanek, że obrona, jaką prowadzi jest niepełna. Natomiast, gdy był nieobecny – nie wnosił o usprawiedliwienie ani o odroczenie.

Analiza akt sprawy przez Sąd Najwyższy także nie potwierdziła zastrzeżeń wysuwanych w kasacji przez obrońcę. Pamiętać należy, że sąd, ustalając, czy faktycznie występują przesłanki wskazane w art. 79 § 1 pkt 4 k.p.k., zawsze powinien pamiętać o tym, że ich "zachodzenie" nie jest warunkowane jakimś abstrakcyjnym przeświadczeniem czy niezbyt uchwytym domysłem, lecz

uzależnione jest od powzięcia przez organ postępowania tylko takich wątpliwości, które mają charakter uzasadniony, a więc takich, które mają oparcie w konkretnie ustalonych w sprawie okolicznościach. Decydujące znacznie w tym zakresie, ma ocena organu procesowego, a nie subiektywna ocena stron czy obrońcy.

Wobec powyższego należało orzec ja w sentencji.